

[Fyrol.]

ster Orla Møllers nuværende holdninger i undersøgelserne mod BT-klubben med de holdninger, der blev fremlagt den 30. oktober 1975, som jeg ligeledes skal citere fra forhandlingerne dengang, sp. 787-88. Her siger justitsminister Orla Møller:

»Det er velkendt, at der i forbindelse med strejker og blokader kan forekomme en lang række aktiviteter, hvorved arbejdsvillige uden anvendelse af fysisk magt søges hindret i at udføre arbejdet på den pågældende virksomhed. Der kan være tale om almindelig agitation over for de arbejdsvillige, der kan være tale om opstilling af vagter, der ved uddeling af tryksager eller direkte ved overtalelse forsøger at formå de arbejdsvillige til at opgive at arbejde for den pågældende virksomhed, eller der kan være tale om endnu mere direkte pressionsformer som f. eks. offentliggørelse af navnene på de arbejdsvillige.

Det er for mig helt klart, at sådanne handlinger ikke bør være strafbare, og de er da heller ikke omfattet af de gældende strafferegler.«

Det var altså, hvad justitsministeren mente dengang.

Det kan på denne baggrund være oplysende at få at vide, hvad det egentlig er, der skal undersøges omkring BT-klubbens aktiviteter, når disse aktiviteter omkring offentliggørelse af navne ansås for lovlige. Der kan også være anledning til at rejse et sådant spørgsmål i forlængelse af de mørklagte aktiviteter i dommervagten i København, som vi for nylig har hørt om.

Jeg skal spørge ministeren, om undersøgelser nu skal have en endnu mere hysterisk overtone i form af ransagelseskendelser med krænkelse af privatliv og privatboligens fred eller brevhemmeligheden. Jeg synes ikke rigtig, der har været grænser for udviklingen i denne sag, så det er nødvendigt at børe lidt i dette spørgsmål om, hvilke metoder der skal tages i anvendelse i undersøgelserne.

Jeg vil endnu en gang slå fast, at VS på det skarpeste afviser udviklingen i retning af politistaten, som klart kommer til udtryk i denne sag. Det viser, at det ikke her drejer sig om jura; bag ved de juridiske spilfægterier ligger klassekampmotiver. De forsøges blot tilsløret. Det er et spørgsmål om magt. For de borgerlige spørgsmålet om magt til at afskaffe demonstrationsfriheden, og så kan man jo be-

gynde at fundere over, hvad der bliver det næste, der skal afskaffes.

For arbejderklassen drejer det sig om at fastholde blokadevåbenet; angrebet på det skal gøres dyrt. Kampen mod arbejdsløsheden kræver det. Også andre af de statslige interventioner i arbejdskampe viser nødvendigheden af at opretholde blokadevåbenet.

Den socialdemokratiske regering har foreløbig accepteret, at arbejdsgiverne kan udnytte arbejdsløshedslovgivningen og arbejdsformidlingen til pression over for bl. a. grafiske arbejdere i konflikt. I den seneste grafiske konflikt har flere bladhus på baggrund af privatejendomsretten støttet af den statslige lovgivning kunnet foretage kollektive afskedigelser af typografer, blokere deres adgang til virksomheden for derefter at søge ny arbejdskraft hos arbejdsformidlingen. Derefter vil grafiske arbejdsløse arbejdere blive stillet over for truslen om at miste deres understøttelse, hvis ikke de modtager det anviste arbejde. Det er de pressionsmidler, som man fra statsmagten bringer i hånden på arbejdsgiverne for at sikre dem arbejdskraften selv i de konflikter, som de sætter i værk over for forsvarsløse arbejdere.

Og så er der nogle, der taler om at true nogen til at gøre noget, de ikke ønsker, og begynder at snakke om anvendelse af straffeloven på de arbejdere, der er gået til modværge. Statsmagtens diktater over for overenskomstforhandlingerne er også et spørgsmål om tvang osv. Augustforliget forudser kriminalisering af lønaktioner eller ugyldiggørelse af lønresultater. For arbejderklassen betyder det bevidsthedsudvikling omkring statens rolle i klassekampen og dermed juraens anvendelse i klassekampen.

Flere og flere vil nægte at acceptere folketingets restriktive lovgivning vendt mod arbejderklassen. Det er de borgerlige selv, der er årsagen til dette. Bukserne revner simpelt hen af den klassepolitiske brug af lovgivningsmagten.

Waldorff (VS):

Hr. Auken førte sig frem med et lavpandet angreb på de studerende her i dag. Denne nedladende og arrogante facon, som han anlagde, karakteriserer ham selv; man kommer jo til at tænke på, hvordan hr. Auken arbejdede sig til tops i socialdemokratiet på sit image som progressiv socialdemokrat i en periode, hvor socialdemokratiet havde brug for sådanne efter